

τὸ δυνατὸν νὰ ληφθούνθῃ αὐτό· καὶ ἐδίδεν ἔαυτῇ τὴν ἐπομένην διδασκαλίαν·

— Ὅταν μετ' ὀλίγον εἰσέλθῃ, πρέπει νὰ φανῶ πρὸς αὐτὸν προσηνῆς καὶ ἀγαθὴ πλέον ἡ ὅδον ποτὲ. Ἀλλως δὲ οὐγάπτα τόσον τὸν ἀδελφὸν μου, εἶναι τόσον ἀφωτιωμένος εἰς τὰ συμφέροντά μου. Ἀπὸ τῆς φρικτῆς ημέρας ἐργάζεται ως μισθωτός. Τί μοι ἔκαμε; Τί ἀλλο εἰ μὴ καλόν

Ομίλει μεγαλοφύνως ἑκδιάζουσα τὰς λέξεις νὰ ἔχελθωσι τῶν χειλέων αὐτῆς, ἄπερ αἱ λέξεις αὗται ἐφαίνοντο κατασπαράσσουσαι, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ κατενίκα οὕτω τὴν ἐπανάστασιν τῆς ἐκ τῆς πικρίας παροξυνθείσης καρδίας αὐτῆς.

Ἡ θύρα πίνεψθη· ὁ Ἀλβέρτος εὔρε τὴν δεσποινίδα δὲ Κιλλιάν περιδακρυν· καὶ αὐτὸς δὲ ἥσθιάνθη ὑγρανθέντας τοὺς ὄφθαλμοὺς αὐτοῦ καὶ εἴπεν ὑποστένων

— Αἱ ἐπισκέψεις ἐνταῦθα κατασπαράσσουσι τὴν καρδίαν σας. Δυνάμεθα νὰ ὀμιλῶμεν περὶ τῶν ὑποθέσεών σας καὶ ἐν τῇ μονῇ! Ὁσάκις γείνη ἀνάγκη, θὰ ἔρχωμαι νὰ σᾶς βλέπω

— Οχι, ἀπήντησεν ἡ Θηρεσία, ἡ μονὴ εἶναι εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου. Ἀρκετά ἡδονή κοπιαζετε δι' ἐμέ, ἐγὼ δὲ τόσον ὀλίγον σᾶς πυχαρίστησα! Ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ ληφθούνσω τὴν ἀφοσίωσίν σας, ποτέ, ποτέ!

Ἡ φωνὴ αὐτῆς εἶχε θωπευτικήν τινα ἡδύτητα καὶ ἦτο ἡχηρὰ ὡς λίαν ἐντεταμένη χορδή. Οἱ λάμποντες αὐτῆς ὄφθαλμοὶ παυκοκολούθουν ἔκαστον κίνημα τοῦ Ἀλβέρτου, δύν πᾶσαι αἱ ἀφωνοὶ δυνάμεις τῆς θελήσεως αὐτῆς προώθουν πρὸς τὴν τρύπανην. Εἶχεν ἔτι ἡ νεάνις, κιθελε τούλαχιστον νὰ ἔχῃ ἀμφιβολίαν τινά, μωράν ἀμφιβολίαν

— Ιδως ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῆς θελήσεως αὐτῆς ὁ Σενάκ ̄ έρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐποιήσατο κίνημα ἐκπλήξεως.

— Τόσον τὸ ἔζητησα πρὸ μικροῦ! εἴπε πρὸς ἔαυτὸν ὀμιλῶν.

“Εθηκεν ἐν τῷ θυλακίῳ τὸ χαρτοφυλάκιον, οὐδαμῶς ὑποπτεύσας ὅτι ἡ ἀπλουστάτη ἐκείνη πρᾶξις ἐνέκλεισεν ἐν τῷ μοναστηρίῳ τὸν γυναῖκα, ης ἡράτο. Μετά τοῦτο συνωμίλισαν περὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς κληρονομίας. Ἡ δεσποινίς δὲ Κιλλιάν ἀπεχαιρέτισε τὸν Ἀλβέρτον διὰ στοργικωτάτων καὶ σχεδὸν τρυφερῶν λέξεων καὶ μετὰ διαβεβαιώσεων εὐγνωμοσύνης, ἐφ' αἵς μικροῦ δεῖν ὁ ἀνὴρ ἐγονυπέτει αἰδιθανόμενος ἡδύτατα τὴν καρδίαν αὐτοῦ θιγομένην.

— Αδριστόν τι καὶ καινὸν ἀπεκαλύπτετο καθ' ἐκάστην χειρονομίαν, καθ' ἔκαστον τόνον φωνῆς τῆς νεάνιδος· ὑπεμειδία οὕτως ὥστε δάκρυα πορχοντο εἰς τοὺς ὄφθαλμοὺς τοῦ βλέποντος. Οὐδέποτε ὁ Σενάκ πλησίε πλειστερον· ἐπειδὴ δὲ ἡ Θηρεσία ἔμελλε νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐπιούσαν πρὸς ἀπελέσιν διατυπώσεων τινῶν, ἐκοιμήθη σχεδὸν εὐτυχῆς. Ἀλλὰ τὴν ώρισμένην ὥραν πλεθε μόνη ἡ μίστρες Κράου.

— Ἡ δεσποινίς εἶναι κατάκοπος, εἴπεν ἡ γλυκεῖα Κάθλειν, καὶ παρακαλεῖ νὰ τῇ συγχωρήσητε διὰ σῆμερον· ἀλλως τε, μόλις τὴν εἶδον ἀφότου ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸ μοναστήριον. Φαίνεται πολὺ τεταραγμένη. Πόσον καλῶς ἐπράξατε, κύριε, ὅτι δὲν ἐχάσατε τὸ θάρρος σας! Ἡ δοκιμασία ἔγγιζει ιδως εἰς τὸ τέρμα. Ἡ φιλτάτη κόρη δὲν εἶναι πλέον ἡ αὐτή.

Τὸ πρῶτον ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ὁ Σενάκ καὶ ἡ Ἰρ-

λανδὴ ἡδύτατα νὰ συνομιλήσωσιν δινευ μαρτύρων, εὐκόλως δὲ μαντεύεται τί τὸ θέμα τῆς συνομιλίας αὐτῶν.

— Χωρὶς νὰ ἔμαι ἀγία, ως ἡ φιλτάτη δέσποινά μου, εἴπεν ἡ ἔξαιρετος γυνὴ, φρονῶ ὅτι ὁ μοναχικὸς βίος δύναται νὰ πναι τὸ ιδεῶδες τῆς εύδαιμονίας καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ημετέρῳ κόσμῳ. Ἀλλ' ὅσφ πλειότερον τὴν γνωρίζω, ὅσφ πλειότερον δύναμαι νὰ φαντασθῶ ὅτι θὰ ζήσῃ κατάμονος, δινευ συζύγου, ἀνευ τέκνων, μέλαν κάλυμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ σάνδαλα εἰς τοὺς πόδας φερουσα.

Εὐνόπτος ἡ χαρὰ τοῦ Ἀλβέρτου ταῦτα ἀκούντος. Ἡ μίστρες Κράου ἐφαίνετο αὐτῷ ἔξαιρετικόν τι πλάσμα, ὑπέροχον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων τὴν διορατικότητα καὶ τὴν νονμούσυνην, ἀξιον πάσης συμπαθείας καὶ πάσης πίστεως.

Τὸ δόνυμα τοῦ Χριστιανοῦ. τυχαίως εἰς τὴν συνομιλίαν ὥθηκεν, ὑπηγόρευσεν αἴφνης εἰς τὸν φίλον αὐτοῦ ὅπερ ἀπὸ πολλῶν ὑμερῶν ἐπεζήτει μέσον τοῦ νὰ ἐπιτελέσῃ ἐντολὴν λίαν ἀκροσφαλῆ. Διὸ μετὰ βραχίων σκέψιν εἶπε πρὸς τὴν Κάθλειν.

— Εἰσθε ἀκριβῶς τὸ πρόσωπον, ὅπερ δύναται νὰ με ἀπαλλάξῃ τῆς ἀμυγχανίας πρὸς ἐκτέλεσιν τελευταίας θελήσεως, περὶ ής ἀνέλαβον ὑποχρέωσιν. Γνωρίζετε τὴν κυρίαν Κεστεμέρθ;

— Παρὰ πολύ, εἴπεν ἡ Ἰρλανδὴ δάκνουσα τὰ κτίλην.

— Θὰ σᾶς δώσω ἵνα φάκελλον, τὸν ὅποιον θὰ τῇ ἐγχειρίσητε ἐκ μέρους τοῦ μαρτυρίου σίου δὲ Κιλλιάν αὐτόν. Ἀδυνατῶ νὰ σᾶς δώσω πλειοτέρας ἐξηγήσεις, ἀλλ' ἐνοίσατε βεβαίως ὅτι ὁ φάκελλος αὐτὸς πρέπει νὰ τῇ δοθῇ ἀμέσως εἰς χειράς της καὶ δινευ μαρτύρων.

— Ενόποια, εἴπεν ἡ μίστρες Κράου, λαμβάνουσα τὸν φάκελλον, ἐν φεριεκλεισθησαν ἐνώπιον αὐτῆς τὸ φωτογράφυμα καὶ αἱ ἐπιστολαί. “Τάγμα εὐθὺς παρὰ . . . τῇ εἰρημένῃ κυρίᾳ· ἐάν πναι ἀποῦσα, θὰ τῇ λατιάν. Ἀδυνατῶ νὰ σᾶς δώσω πλειοτέρας ἐξηγήσεις, ἀλλ' ἐνοίσατε βεβαίως ὅτι ὁ φάκελλος αὐτὸς πρέπει νὰ τῇ δοθῇ ἀμέσως εἰς τιμονίον.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἀπῆλθεν ἀφεῖδα τὸν Ἀλβέρτον περιεργον νὰ μάθῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρεσβείας. Ἀλλὰ σπουδαιότερα γεγονότα ταχέως αὐτὸν ἡδύτην νὰ διημονήσῃ πάντα ταῦτα. Μίαν πρωΐαν ἐλαβε, μετὰ πολλοῦμερον σιωπήν πάκιστα ἐνθαρρυντικήν, φάκελλον ἀγνώστου ἐπιγραφῆς περιέχοντα σεσημασμονένων κάρτην καὶ τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν.

«Κύριε,

— Εἰσθε ὁ κράτιστος φίλος τῆς οἰκογενείας ἡμῶν· εἰς ὑμᾶς λοιπῶν πρῶτον ἀγγέλλω τὸν ἀμετάθετον τοῦ λοιποῦ ἀπόφασιν τῆς ἀνεψιᾶς μου δὲ Κιλλιάν. Ἀπὸ τῆς χθεσ ἐλαβε τὸ σχῆμα τῶν δοκίμων, εἰς δ. ως κάλλιον παντὸς ἀλλου γινώσκετε, ἀπὸ πολλοῦ ἐθεώρει ἐαυτὸν καὶ τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν.

— Εἰσθε, κύριε, τοδοῦτον ἀδρός καὶ εὐλαβῆς πρὸς τὸ καθῆκον, ὥστε οὐδεμία ἀνάγκη νὰ σᾶς εἴπω τὴν διαγωγήν, πτις σᾶς ἐπιβάλλεται. Καθῆκον ἐθεώρει νὰ δέχωμαι τὰς ἐπισκέψεις σας ἐδ' ὅσον ἡδαν φυσι-

καὶ καὶ εὐλογοφανεῖς· ἀλλὰ σῆμερον τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτως. Οἱ πνευματικὸς θάνατος, ὅσον καὶ ὁ φυσικός, ἐπιβάλλει τὴν σιωπὴν καὶ τὴν εὐλάβειαν· ἀλλὰ μᾶς ἀφίνει τὴν προσευχὴν, καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἢ ἀπὸ τοῦ κόσμου διαγραφομένην θὰ προσεύχηται ὑπὲρ τοῦ μένοντος ἐν αὐτῷ. Μὲν ἐπιφορτίζει νὰ σᾶς διαβεβαιώσω περὶ τούτου καὶ νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην, ἢν θὰ τηρῇ πάντοτε πρὸς ὑμᾶς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ δι' ὅσα ἐπράξατε, δι' ὅσα ἥθελήσατε νὰ πράξητε ὑπὲρ τε τοῦ ἀτυχοῦς αὐτῆς ἀδελφοῦ καὶ ὑπὲρ αὐτῆς τῆς ιδίας.

“Ἡ νόμιμος ὑμῶν ἐντολὴ, ἢν τόσον γενναίως ἀπεδέχθητε, ἐγγίζει, χάριτι θείᾳ, εἰς τὸ τέρμα αὐτῆς· τὸ προσηρτημένον ἐπιτροπικόν, ὅπερ σᾶς δίδει πᾶσαν πληγεξουσίαντα, θὰ σᾶς εὔκολυνῃ ὅπως εὐχερῶς συμπληρώσῃτε αὐτήν. Ὁ λαβὼν τοῦτο συμβολαιογράφος δύναται ἐν ἀνάγκῃ νὰ σᾶς χρησιμεύῃ ως σύμβουλος. Γνωρίζει ἄλλως εἰς ποῖον ἄνδρα εἰσὶν ἀνατεθειμένα τὰ συμφέροντα τοῦ ἀνεψιοῦ καὶ τῆς ἀνεψιᾶς μου καὶ θὰ σᾶς ὑπακούῃ εἰς πάντα τυφλοῖς ὅμμασι

„Τὸ κατ' ἐμέ, θέλω νὰ ἐπαναλάβω καὶ αὖθις πόσον σᾶς εἶμαι εὐγνώμων ἐπὶ τῇ τοσάκις ἐκδηλωθείσῃ ἀφοσιώσει σας πρὸς τοὺς συγγενεῖς μου. Καθηκόν μου θὰ θεωρῶ πάντοτε νὰ σᾶς ἀνταποδίδω ταύτην διὰ τοῦ μόνου συνατοῦ εἰς ἐμὲ μέσον· οὐδὲ” ἀπαξ θὰ προσευχθῶ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ Χριστιανοῦ δὲ Κιλλιάν χωρὶς νὰ συνενωσω τὸ ὄνομα τοῦ φίλου αὐτοῦ.

Ἐθήνη δὲ Σαβορναὶ Θυάτηρ τοῦ Ἅγιου Βενεδίκτου.

Μετὰ δριαίαν ἔκλυσιν ὁ Ἀλβέρτος, λιπόθυμος καὶ σχεδὸν ἀνίκανος νὰ σκεφθῇ, διελογίζετο πῶς θὰ καθίστη τοῦ λοιποῦ ἀνεκτὸν τὸν βίον αὐτοῦ, διτὶς ἀπέβη ἐπαγχές βάρος, ως τὰ φορτία, ἀπερ πληγόνυσι τὸ σῶμα κατὰ τὴν ἐλαχίστην κίνησιν ἐνεκα τὰν δέσμων καὶ ἀνωμάλων ἐξογκωμάτων αὐτῶν. Καὶ πρῶτον εἶπε καθ' ἑαυτόν·

— Όφειλώ νὰ πεισθῶ ἐμαυτὸν διτὶ ἀπέθανε. Θὰ τὴν κλαίω μέχρι τῆς τελευταίας ημέρας μου.

‘Ἀλλ’ οἱ νεκροὶ ἔχουσι τοὺς τάφους αὐτῶν, ἐφ’ ὃν δύναται τὶς νὰ προσκομίζῃ ἀνθρ. ἡ Θρεσία ὅμως ἢν νεκρὰ ἀνευ τάφου καὶ οὐδὲν αὐτῆς τῇ ὑπελείπετο, οὐδὲ κανὸν ψυχρὸν λείψανον. Διὸ πληξας μετ’ ὄργης τὸ μέτωπον ἐφώνησεν·

— Όλιγώτερον θὰ ὑπέφερον ἐὰν τὴν ἐβλεπον ἀποθνήσκουσαν ἐνώπιον μου!

‘Ἀλλ’ εὐθὺς ἔφριξε δι’ ἓν ἐξήνεγκε βλασφημίαν καὶ προσπαθῶν νὰ μὴ σκέπτηται πλέον κατελήφθω καὶ πάλιν ὑπὸ τῆς ἀδρανοῦς καρδιῶν, ἐξ ἣς ἀνένηψε τὸ ἐσπέρας ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει τῆς μίστρες Κράσου, ἥτις ἀναχωροῦσα τὴν αὐτὴν ἐσπέραν εἰς Ἱρλανδίαν προχετο νὰ τὸν ἀποχαιρετίσῃ. Ἐζήλευσεν ἀληθῶς τὴν καλὴν Κάθλειν, διοτι οὐδύνατο νὰ κλαιη, ἥθισθη δὲ ἀργῆς πρὸς αὐτὴν φιλάρον, ὅπερ οὐδέτοτε πρὸς οὐδένα ἥθισθη.

— Δέν θέλω νὰ σᾶς ἀφίσω νὰ φύγητε! ἀνέκραξε. Μείνατε ἐν Παρισίοις ὑπὸ τὴν προστασίαν μου· θὰ βλεπώμεθα καθ’ ἐκάστην, θὰ οὐδιλῶμεν περὶ ἐκείνης. ‘Ἀλλὰ πῶς ἔγεινε τὸ πρᾶγμα; Πῶς ἔλαβεν ἀλήνυς τὴν σκληρὰν ἀπόφασιν; Καὶ χωρὶς τίποτε νὰ μοι εἴπῃ, ἐνεταφιάσθη ζώσα διὰ παντός! Πρὸς Θεοῦ!

‘Ἐπιστρέψατε πλησίον της· ἐπιτρέπεται εἰς ὑμᾶς νὰ τὴν ἴδητε! Φαντάζεται ίσως διτὶ εἶναι δυνατὸν νὰ παρηγορηθῶ· ἀλλως, θὰ μὲ ἐγκατελιμπανεν; Οὐδὲν λοιπὸν σημαίνει διὰ μίαν γυναῖκα ἡ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρωπίνου ὄντος, ή τριακονταετῆς ἡ τεσσαρακονταετῆς θλιψὶς ἡ ἐπιβαλλομένη εἰς ἓνα δυστυχῆ, διτὶς οὐδὲν κακὸν τῇ ἔκαμε. Τούλαχιστον ἀς τὴν ίδω ἀπαξ ἔτι! “Ἄς μοι παράσχῃ ἐν πάσῃ εὐθύτητι τὴν πιθανότητα ταύτην! ” Άς δυνηθῶ νὰ κλαύσω, νὰ ἰκετεύσω γονυκλιτής, νὰ τῇ εἴτω διτὶ τὴν ἀγαπῶ, ὡς ἀγαπᾶ ἐκείνη τὸν Θεόν! Οὐδέτοτε ἐτόλμησα! . . . Καὶ ἐπειτα, πληπίζον πάντοτε διτὶ θὰ μετέβαλλε γνώμην. ‘Ἐὰν ἐγνωρίζον! . . . ”Ω! τετέλεσται, ἀπόλλημαι ἀνευ αὐτῆς τῆς ιδίας.

Τὶ ἐνώπιον τῆς ἀμυθήτου ταύτης θλίψεως πούνιατο νὰ πράξῃ ἡ οἰκτίρμων Κάθλειν εἰμὶν ὅφθονα νὰ χύσῃ δάκρυα; Καὶ δὲν ἔλειψε νὰ πράξῃ τοῦτο, καίτοι οὐδὲν δλλο ἀπὸ 24 ὥρων ἐπραττεν, ἀποτέλεσμα δὲ τῆς παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ἐκρηγνυμένης ταύτης θλίψεως ἢν διτὶ ὁ Σενάκ συνηλθεν ὀλίγον, εὑρεθεὶς εἰς τὴν ἀνάγκην αὐτῆς νὰ γίνηται παρηγορος ἐκείνης· πούλησε μάλιστα νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν σταθμὸν καὶ ἐφρόντισε νὰ λάβῃ τὸ εἰς δουστάννον εἰσιτήριόν της, καὶ διτὶ ἀπέδωκεν εἰς τὴν χρηστὴν γυναῖκα τὸ βαλάντιόν της, ὅπερ τῷ ἔδωκε πρὸς τοῦτο, τὸ περιεχόμενον τοῦ λιτοῦ ἐκείνου βαλαντίου είναι πιθανώτατον διτὶ οὐτε κατ’ ὀδαλὸν ἐμειώθη.

— Δὲν θὰ σᾶς ίδω λοιπὸν πλέον; πρώτην δὲρτος.

— Θά με ίδητε ἀπαξ ἔτι, ἀπήντησεν ἡ Ἱρλανδή. Μοὶ ἐζήτησε τὴν ὑπόσχεσίν μου διτὶ θὰ ἔλθω νὰ τὴν ἐνδύσω τὴν λευκὴν ἐσθῆτά της καὶ νὰ πλέξω εἰς τὴν κόμην της τὸν τελευταῖον πλόκαμον.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀλβέρτος σιωπῶν ἐκρυπτεν ἐν ταῖς χερσὶ τὸ πρόσωπον, ή Κάθλειν προσέθηκεν.

— Εἰσθε πολὺ ἀξιολύπτος, κύριε· ἀλλ’ εἰσθε τριακοντούτης μόλις καὶ ἔχετε πρὸς ὑμῶν τὸ μέλλον· μυρία μέσα σᾶς παρέχονται πρὸς ἐπαρχόλησιν τοῦ βίου σας, καν διτὶ δὲν ἐπέλθῃ ἡ ληθη. ‘Άλλ’ ἐγώ εἶμαι πρεσβύτης ἀνευ δικογενείας, ἀδιάθορος εἰς πάντας, καταδεικασμένην νὰ γηράσω πλησίον μεμακρυσμένων συγγενῶν, τοὺς δόποιους ποτὲ δὲν εἶδον. ‘Εκείνη πῆτο τὸ πᾶν δι’ ἐμέ! ” Εχετε, λέγετε, τὴν καρδίαν συντετριμμένην, ύμεις. διτὶς τὴν ἐγνωρίσατε ὀλίγας ἐδομάδας, ὀλίγους τὸ πολὺ μῆνας, ύμεις, διτὶς μακρόθεν μόνον τὴν εἰδετε· κρίνατε λοιπὸν τὶ ἄρα γε ὑποφέρω ἐγώ, πῆτις ἀπὸ ἐπτὰ ἑτῶν δὲν ἔχωρισθην αὐτῆς, πῆτις τὴν ἐλάτερευσα ως μήτηρ, τῇ ὑπηρέτησα ως δούλη!

— Άληθες τοῦτο, εἴπεν ὁ Ἀλβέρτος· ἀλλὰ δὲν ἔχετε πρὸς αὐτὴν διτὶς τὴν βάσανον τῆς ζωῆς μου, τὸν ἔρωτα! . . .

‘Άλλ’ ή ἀμαξοστοιχία ἀπῆλθεν· διτὶς Σενάκ ευρέθη μόνος, ἀδύνατος καὶ μικρός ἐν τῇ θλίψει αὐτοῦ, ως ὁ νύκτωρ ἀπὸ τοῦ πλοίου πεσὼν εἰς τὴν θάλασσαν ναύτης, διν ἀγωνιῶντα ἀνευ μαρτύρων κυλινδοῦσι τὰ πελώρια κύματα.

ΙΘ’.

‘Ο Ἀλβέρτος δὲ Σενάκ ἵνα ἐκ τῶν ισχυρῶν αἰσθηματικῶν, ἐκείνων δηλαδή, οὓς ή θλίψις καιρίως μὲν θίγει, ἀλλ’ ήκιστα καταβάλλει. Η ὥρα τοῦ ἐτούς ἵνα

κατάλληλος πρός ταξείδιον ἀπολίθεν, ἀλλὰ μόλις διανύσας ἐκατὸν λευγας ἥσθανθη τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπανέλθῃ. Κατεθλίση τὸ πρῶτον ἐπὶ τούτῳ, ἐπειτα δύως ἥσθανθη ὑπεροφανίαν, βλέπων ὅτι τὸ φάρμακον, ἀποτελεσματικὸν τὴν πρώτην φοράν, δὲν ἐνήργει πλέον νῦν.

— Τοῦτο ἀποδεικνύει, ἐσκέψατο, ὅτι σῆμαρον ἀληθῶς ἀγαπᾶ, ἐνῷ πρὸ τριῶν ἔτῶν ἐπασχὼν ἐκ χόλου καὶ μνησικακίας.

Ἐπανέλθει κατ' ὅκτωβρίον εἰς Παρισίους, περιπλανηθεὶς ἄνευ ἡδονῆς καὶ ἐνδιαφέροντος εἰς τίνας ἐργάμους τῆς Βρετανίας γνωσίας, ἐν αἷς δὲν ἐνωχλεῖτο τούλαχιστον ὑπὸ τοῦ πλήθους· ἐπανέλαβε παραφόρως τὰς ἐργασίας αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τέλους ἀπέκτησε πάρα τοῖς γνωρίμοις αὐτοῦ τὴν φήμην σπανιωτάτου ἴδιατρόπουν. Συνήθισεν ἔκτοτε νὰ διέρχηται καθ' ἐκάστην ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς μονῆς τῆς λεωφόρου Κλέβερ, καίτοι ἡτοί βέβαιος, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας, δὲν ἐπῆργε πιθανότης νὰ τὸν ἰδωσιν ἀπαξτίς τὸ διάστημα πεντίκοντα ἔτῶν ἢ θεία ἢ ἢ ἀνεψιά. Ἔγγωριζεν εἰς τῶν ἐπιστολῶν τῆς μίστρες Κράους ὅτι ἡ Θηρεσία εὐρισκετο ἐκεῖ, συνεχίζουσα τὰς iερὰς αὐτῆς σπουδάς ως δόκιμος καὶ «ἐλπίζουσα» ὅτι θὰ τύχῃ ἀδείας ὥπως ἡ ἐπιβεβλημένη νομίμως διετῆς δοκιμασία μειωθῇ κατὰ ἐξ μηνας ἢ ὑγίεια αὐτῆς δὲν ἡτοί μὲν πλήρης, ἀλλ' ἀντεῖχεν ἀρκούντως εἰς τοὺς καμάτους τοῦ νέου αὐτῆς βίου.

Ο 'Ἀλβέρτος δὲν ἐλεγε πλέον ὅτι ἡ μονὴ εἶναι χειρῶν τοῦ τάφου· ἔστω καὶ μακράν, ἔστω καὶ δημιθεν τῶν παχέων τοίχων, ἡ μοναχὴ ἐκείνη παρεῖχεν αὐτῷ ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς ὥρας εὐφροσύνης· αὐτὴν δινεκῶς ἀνεπόλει καὶ ἐβασάνιζε τὴν φαντασίαν αὐτοῦ ὅπως ἔξενηργή μέσον ἀνακαλοῦν αὐτὸν εἰς τὴν μνήμην τῆς Θηρεσίας. 'Ἀληθῶς εἰπεῖν, τὸ μόνον μέσον ὅπερ ποτὲ εὑρεν ἦν τὸ νὰ κατακομῆσῃ μετὰ μυρίων προφυλάξεων ὡς μείνη ὅγνωστος τὸ παρεκκλήσιον τῆς λεωφόρου Κλέβερ δι' ἀνθέων. Κατὰ τὸν χειμῶνα ἐνεῖνον ἡ θεράπαινα ἀδελφή, εἰς ἦν ἀνατεθειμένη ὑπῆρχεν περιποίησις τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας, εἰδὲ διερχομένας διὰ τῶν χειρῶν αὐτῆς πλειόνας ὁδοδέσμας ἡ ἐὰν ἡτοί θαλαυπόλος ἐξόχου ἀοιδοῦ. Η μυστηριῶντος ἐκείνη δαψίλεια, πτιστής ὑπὸ ἀθελεστέρων τινῶν ψυχῶν ἐθεωρεῖτο θαύματος μετέχουσα, ἀπετέλει, ως εὐνόπτον, τὸ θέμα τῶν συνδιαλέξεων κατὰ τὰς παραδόσεις τῶν μαθητηριῶν, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀναπαυτηρίῳ τῶν μοναχῶν. Η Θηρεσία δὲ Κιλλιάν ἐζήτησε μετά τινα καιρὸν τὴν ἀδειαν ν' ἀλλάξῃ θέσιν ἐν τῷ ναῷ καὶ νὰ καταλάβῃ ἐδώλιον, ἐξ οὗ οὔτε νὰ ἴδῃ, οὔτε νὰ διδῷρανθῇ τὰς ἀνθοδέσμας ἐκείνας ἡτοί δυνατόν, διότι ἡ ὅδμη αὐτῶν, ἐλεγε, τῇ ἐπροξένει ὁδυνηροτάτας ἡμικρανίας.

Ἐτος παρῆλθεν, εἴτα ἐν ἔτι ἐξάμηνον. Η παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων εἶχεν ὀρισθῆ πρὸς κουράν τῆς δεσποινίδος δὲ Κιλλιάν ως μοναχῆς, ἡγγέλθη δὲ τοῦτο εἰς τὴν μίστρες Κράους, πτιστής δὲν εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀνακοινώσῃ τὴν εἰδοποιίαν εἰς τὸν Ἀλβέρτον, οὐ αἱ ἐπιστολαὶ ἀπέβαινον συχνήτεραι περιέχουσαι τὴν στερεότυπον ἐρώτησιν «Γνωρίζετε τι νεώτερον;».

Ηερὶ τὰ μέσα δεκεμβρίου ἔγραψε πρὸς τὴν Κάθειν· «Είμαι ως ὁ κατάδικος, διστις μετρόνδας τὰς ήμέρας τείνει τὴν νύκτα τὸ οὖς διὰ ν' ἀκροασθῇ ἐὰν ὑπάρχῃ

πλῆθος ἐπὶ τῆς πλατείας, ἐν ᾧ καρατομηθήσεται. Μίαν πρωῖαν θὰ σᾶς ἵδω αἰψύνης εἰς τὴν οἰκίαν μου, καλὴ μου μίστρες Κράους, καὶ θὰ ἐννοήσω τί τοῦτο σημαίνει. Μὴ πρὸς Θεοῦ, τὸ φοβερὸν τοῦτο αἰφνίδιον! 'Αναγγείλατέ μοι τὴν ἡ μέραν εύθυνς ως μάθητε αὐτῆν. Προτιμῶ τοῦτο· ἀλλως δὲ εἰς τὴν θέσιν μου οὐδεμία χάρις εἶναι δυνατή. Μὴ φοβεῖσθε λοιπὸν ὅτι εἶναι δυνατὸν νά με ἀπογυμνώσπετε προσώρως ψευδῶν ἐλπίδων·».

Καίτοι ἔλαβεν, ἡ μᾶλλον διότι ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἡ Ἱερανδή, οὐδὲν εἰπεν ἐξ ὅσων ἐγίνωσκεν. 'Αθικέτο εἰς Παρισίους δύο πρὸ τῆς τελετῆς ἡμέρας καὶ μετέβη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν μονήν, ἐνθα τῇ είχεν ἐτοιμασθῆ τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς δωμάτιον. Επανειδε τὴν Θηρεσίαν ωχράν ωσεὶ νεκράν, ὠραίαν ωσεὶ ἀγίαν, καὶ εὐδαιμονα—ἔλεγεν ἡ Θηρεσία—ωσεὶ βασιλισσαν. Πᾶσα ἡ οἰκία ἡν γηθόσυνος· αἱ μαθήτριαι καὶ αἱ νεαραὶ μοναχαὶ ἐξέμνυνεν ἐκ τῶν προτέρων τὴν νυμφικήν ἐσθῆτα. Ἡν ἡ δόκιμος ἐμελλε νὰ φέρῃ· ἐν τοῖς τοιαύταις περιστάσεσιν ὁ καλλωπισμὸς ἐπιτρέπεται καὶ σχεδόν ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς συνηθείας ως μία ἔτι θυσία. Η Θηρεσία ἀπεφάσισε, κατὰ τὴν θίαν αὐτῆς ἐκφρασιν, ὅτι θὰ ἡτοί ἡ ὥραιοτέρα νύμφη τοῦ ἔτους.

Τῇ 23 δεκεμβρίου, μία τῶν διαδημοτάτων φαπτριῶν τῶν Παρισίων ἀπέστειλε τὴν λευκήν μεταξωτὴν ἐσθῆτα τὴν ὑπὸ γναφάλου ἐξαισίων τριχάπτων περικοσμουμένην, ἡ δὲ μίστρες Κράους, νεκρὰ μᾶλλον ἡ ζῶσα, προέβανεν εἰς τὴν δοκιμὴν ἐπὶ τῆς Θηρεσίας ἐνώπιον τῆς κυρίας δὲ Σαδορναί, πτις ἀντικαθίστη τὴν μαρκοσίαν δὲ Κιλλιάν. Μπέρες τινὲς ἐξ ὅσων θ' ἀναγνώσωσι τὰς γραμμὰς ταῦτας, τὰς ιδίας αὐτῶν ἀνακαλοῦσαι ἀναμνήσεις, θὰ μακαρίζωσι τὴν μπέρα δὲ πλέθανεν ἐν καιρῷ ὅπως μὴ ἡναι παροῦσα.

Η Θηρεσία ἡν ἐρατεινῶς ώρατα ἐν τῇ λευκῇ αὐτῆς ἐσθῆτι. Εὐρέθη, Κύριος οίδε πῶς, μέγα κάτοπτρον πρὸ τοῦ ὅποιους δὲ αἰγλήσεσα ἐκείνη καλλονή ἀπεθαύμασεν ἔαυτην τὸ θύστατον· οἱ ὄφθαλμοι αὐτῆς, οἱ ὑπεργέτωρις μεγαλυνθέντες, ἀνέρευπτον σέλας τοσοῦτον γλυκέος φιλτρου, ώστε καὶ δημιόν τινα θὰ συνείκουν.

Η δόκιμος, ἐν ᾧ ἡ μίστρες Κράους διπυθέτει τὴν ἐσθῆτα καὶ ἐσημείουσι ἀναγκαῖας τινὰς διογθώσεις, ἐλάλει ως μυηστὴ παρασκευάζουσα τὸν θρίαμβον αὐτῆς. 'Εμέτρει τοὺς κεκλημένους δόσοι θὰ ἡσαν παρόντες· πηρώτα περὶ δύοποντα ταῖς θείου, δην οὐδέποτε εἶδε καὶ εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ὅποιου στηριζομένην θὰ εἰσηρχετο εἰς τὸν ναόν. Αἰψύνης ἐπιπρώτης·

— Δέν φρονεῖτε, θεία μου, ὅτι τρέπον εἶναι νὰ προσκληθῇ ἡ κυρία Κεστεμβέρτ; Γνωρίζετε ποίαν ἐννοῶ· τὴν κυρίαν περὶ ἡς σᾶς εἴπον ὅτι ἡτοί μετ' ἐμοῦ ἐπὶ τοῦ δρόμωνος, δητε ἐπεστρέψομεν ἐξ Αιγύπτου, καὶ ἡ ὅποια . . . τόσον πρὸς ἐμὲ ἐδειχεν ἐνδιαφέρον.

Η μοναχὴ, πτις ἡτοιμάζετο νὰ τοιμηται, ἐνστάσεις τινάς, κατεπλάγη ἰδοῦσα τὴν μίστρες Κράους ἀνασκιτῶδαν ἐπὶ τοῖς λόγοις τούτοις. Πρώτην φοράν ἡ ημυκος ἐκείνη γυνὴ ἐφάνη ἀπόμονοῦσα τὴν συνήθη αὐτῆς ἐπιφύλαξιν καὶ εὐλάβειαν· εἴπε δὲ μεγαλοφώνως μετ' ἀστραπούδαν ἐξ ἀγανακτίδεως ὄφθαλμῶν·

— Η παρουσία τῆς κυρίας ἐκείνης κατὰ τὴν τελετὴν εἵπε αὐγριον θὰ ἡτοί δηειδος.

Ἡ Θηρεσία προσπτένειν εἴκθαμδος μὴ ἀναγνωρίζοσα πλέον τὴν δειλήμονα Κάθλειν. Ἡ κυρία δὲ Σαβορναὶ, πῆτις δὲν ἡγάπα τὰ μυστηριώδη, ἀνέλαβε τὸ θῆσος τῆς ἡγουμένης καὶ ἐπηρώτησε διὰ τοῦ ἐπιτακτικοῦ ὕφους, εἰς ὁ πάντες ὑπέκυπτον.

— Τί σημαίνει ἡ ἀγανάκτησις αὕτη, μίστρες Κράου;

Ἡ Ἱρλανδὴ εἶχε τοδοῦτον τροχωρήσει, ώστε δὲν ἀδύνατο πλέον νὰ φυλάξῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τὸ βάρος, ὅπερ σύνθετον αὐτὴν ἀπὸ διετίας· διὸ ἀπήντησε χωρὶς νὰ κλίνῃ τὴν κεφαλήν.

— Συμβαίνει, κυρία, ὅτι ἄνευ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου πλάσματος, ὁ μαρκήσιος δὲ Κιλλιάν θὰ ἥτο εἰσέτι ζῶν. Αὔτη τὸν παρέπεισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Γαλλίαν ἐν μέσῳ τοῦ χειμῶνος, αὐτὴ διὰ τῶν ἐρωτοροπιῶν της τὸν κατέστησεν ἔκφρονα . . .

— Σιωπήσατε, παρακαλῶ, διέταξεν ἡ μοναχή, καὶ μὴ προβαίνετε ἐν οἴκῳ οἵος ὁ ἡμέτερος εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις, τὰς ὅποιας οὐδὲν δικαιολογεῖ.

— Τράχει τι τὸ δικαιολογοῦν αὐτάς, κυρία· ὅτε ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς τῇ εἰπον διὰ τοῦ ιδίου μου στόματος τὰς ἀληθείας ταύτας, δὲν κατέχανέστη ως ἄλλοι οἱμερον κατέχαντιντανται.

— Τρήγατε εἰς τὸν οἴκον της; ἡρώτησεν ἡ μοναχὴ ἔξακολουθοῦσα τὴν ἀνάκρισιν αὐτῆς. Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω πρὸς ποῖον σκοπόν.

— Μετέβην κατὰ παράκλησιν τοῦ κόμπτος δὲ Σενάκ.

— Τόσον ἀρκεῖ, μίστρες Κράου. Ἐπεθύμουν ποτὲ νὰ μάθω ὅ, τι ἔμαθον. Ἀς ἀφίσωμεν κατὰ μέρος τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο, ὅπερ θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἀνεψύν τὴν ώραν ταύτην ὑπὸ τοῦ πνεῦματος τοῦ σκότους.

Ἡ χροντὴ Ἱρλανδὴ ἐφάνη τὸ πρῶτον ὅτι θὰ ἔχερηγνυτο, ἀλλὰ κατηνύσθη, ἔκλεισε πρὸς στιγμὴν τὰ ὅμματα καὶ ἔβαλε βαθὺν στεναγμόν· εἶτα εἶπε διὰ φωνῆς ὑποτρεμούσης ἐκ συγκινήσεως·

— Ἡ ὥρα αὕτη, κυρία, εἶναι ἡ τελευταία, καθ' ἥν με ἀκούετε καὶ ὑμεῖς καὶ ἡ νεάνις. ἦν ἡγάπισα ὡς θὰ ἡγάπω τὴν κόρην μου, ἐάν ὁ Θεός μοι ἔδιδε τοι-αύτην. Δὲν θέλω εἰς τὸ πνεῦμά σας νὰ βαρύνη διὰ παντὸς ἄδικος μοιηθῆ κατ' ἐμοῦ καὶ κατ' ἀνδρός, διτὶς θὰ ὑποστῇ ἄριον τὴν φρικωδεστάτην τῶν βασάνων. Εἰς οὐδένα θνητὸν θὰ διεπιστεύσων ὅ, τι μέλλω νὰ σᾶς εἰπω· ἀλλ' ἀποτείνομαι εἰς νεκράς σχεδόν, καὶ τὸ μυστικόν μου θὰ καταβῇ εἰς τὸν τάφον. Ναι, κυρία, ὁ κόμπος δὲ Σενάκ μοι ἀνέθηκε μίαν ἐντολήν, τὴν ὅποιαν ἐνόμισα ὅτι δὲν ἠδυνάμην γ' αποποιθῶ. Διότι ἐπρόκειτο νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς μίαν ἐπάρατον γυναῖκα αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἡ εἰκὼν, αἱ εὐρεθῆσαι ἐν τοῖς ἐγγράφοις νεκροῦ. Φρονεῖτε νῦν ὅτι ἡ κυρία Κεστεμ-βέρ πρόπει νὰ προσκληθῇ;

Ἡ κυρία δὲ Σαβορναὶ ἤρξατο μεταμελουμένη ἐπὶ τῇ σπουδῇ τῶν ἐρωτήσεων αὐτῆς· ἡ ιστορία, ἦν πικουσέ, δὲν ἥτο ἀκριβῶς ἐξ ἐκείνων αἰτίνες δίδονται πρὸς ἀνάγνωσιν εἰς τὰς δοκίμους τὴν παραμονὴν τῆς κουρᾶς αὐτῶν ἄλλως δέ, οὗτε ἡ μνήμη τοῦ ἀτυχοῦς Χριστιανοῦ ἐκέρδαινε τι ἐκ ταύτης.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὀργισμένη καθ' ἁυτῆς, ἀς ἡξῆρ τὸ ζήτημα τῆς ἐθθῆτος ταύτης.

‘Ἄλλὰ τὴν ώραν ἐκείνην τῆς ἐθθῆτος αἱ μεταξωταὶ πτυχαὶ συνεθλίσθησαν κατὰ γῆς. Τὸ ἁδινὸν καὶ νεαρὸν σῶμα τῆς δεσποινίδος δὲ Κιλλιάν κατέπιπτεν ἐν μέσῳ τῶν τριγάπτων καὶ τῶν ἀνθέων, διότι ἐλιποθύ-

μει· ἡ μοναχὴ καὶ ἡ μίστρες Κράου ἔλαβον αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῶν . . .

“Οτε συνῆλθεν ἐν τῇ στενῇ σιδηρῷ κλίνη τοῦ κελλίου, ἡ θεία αὐτῆς δὲ Σαβορναὶ ἐνευσέν ὅπως τὰς ἀφήσωσι μόνας.

— Θηρεσία! πολυαγάπητε κόρη μου! εἶπε διὰ φωνῆς, ἡς ἡ γλυκύτης εἶχεν ἀληθῶς τόνους ὅλως μυτρικούς.

‘Ἡ ταλαιπωρος κόρη, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς παγετώδεις ἔτι χεῖρας αὐτῆς, καὶ σπασμωδικοὶ ἀπελπισίας λυγμοὶ ἀνετίνασσον τὸ στῆθος αὐτῆς. Ἡ θεία ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ κλαίῃ γινώσκουσα ποιὸν πολύτιμον φάρμακον εἶναι τὰ δάκρυα καὶ ἀναμένουσα νὰ ἐπέλθῃ ἡ γαλήνη ὅπως ἀπαιτήσῃ τὴν ἐξομολόγησιν, πῆτις δὲν ἐγένετο πρὸ δέκα ὥκτῶν πυνῶν, καθ' ἥν ήμέραν ἡ Θηρεσία ἤνοιξεν ἐκ παραδρομῆς χαρτοφυλάκιδν τι. Ἄλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἡ κυρία δὲ Σαβορναὶ ἔμαθε τὰ πάντα.

Μετά τινας ὥρας ὁ Σενάκ μόνος παρὰ τὴν ἑστίαν ἀνεγίνωσκεν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ λύχνου ὥστε οὐ αἰσθανθῆ τὴν ἀνάγκην τοῦ ὑπνου. Αἴφνης ἐκρούσθη ἡ θύρα καὶ τῷ ἐπεδόθη τὸ ἐπόμενον ἐπισκεπτήριον.

Η ΜΙΣΤΡΕΣ ΚΡΑΟΥ

— “Α! Θεέ μου! ἀνέκραξε περίτρομος ἐγερθείς. Εἶναι ἐδῶ! Ἐπέστη λοιπὸν ἡ ώρα.

‘Ἡ μίστρες Κράου εἰσῆλθε· τὸ δωμάτιον ἥτο σκοτεινόν, καὶ ὁ Ἀλέργος δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν ἔκφρασιν τῶν ἀκτινοβολούντων ἐκ χαρᾶς ὅμμάτων αὐτῆς· κατέπεσεν ἐπὶ τῆς θρονίδος, μὴ ἐγγίσας τὴν χεῖρα αὐτῆς, πῆτις ἔμενεν ὁρθὴ προσβλέπουσα αὐτὸν μετὰ συγκεκινημένου θαυμασμοῦ. Ὁ ἀληθῆς, Ισχυρός, ἀναλλοίωτος ἔρως, ὁ ἀθικτός μετὰ τὸν χωρισμὸν ἐπιζῶν, εἶναι θέαμα ἀρκούντως σπάνιον, ώστε ν' ἀπολαύσωσιν αὐτοῦ γηθοσύνως αἱ ἐπίλεκτοι φύσεις, σταν δοθῆ ἀυταῖς τοιαύτη εύκαιρια.

— Ἐπέστη λοιπὸν ἡ ώρα· εἶπεν ὁ νέος ὑπεγείρων τὴν κεφαλήν. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὅμιληστε· ἀφοῦ εἰσθε ἐδῶ, ἀπόδειξις ὅτι τετέλεσται. Εἶναι λοιπὸν δι' αὐριον; “Ο, τι σᾶς ζητῶ εἶναι νὰ λάβητε δι' ἐμὲ ἀδειαν εἰσόδου. Πρὸ μικροῦ ἐνδόμιζον ὅτι δὲν θὰ εἶχον τὸ θάρρος τοῦτο· ἀλλὰ νῦν, ὅτε ἐγγίζομεν εἰς τὸ τέρμα, θέλω νὰ ἤμαι παρών. Ἐπληροφορήθην· εἰς τοὺς συγγενεῖς, εἰς τοὺς στενωτέρους φίλους παραχωρεῖται νὰ δειπνά τῆς εἰσόδου, καὶ δικαιοῦμαι βεβαίως νὰ θεωρηθῶ ως τοιοῦτος. Θὰ τὴν ἵδω λοιπὸν διὰ τελευταίαν φοράν, καὶ ἐπειτα . . .”

‘Ἀπογνώσεως καὶ λιποψύχιας κίνησις συνεγέλωσαν τὴν ιδέαν αὐτοῦ· ἀλλ' αἴφνης οἱ στιβαροὶ βραχίονες τῆς μίστρες Κράου περιέβαλον τὸν λαιμὸν αὐτοῦ·

— Θὰ τὴν βλέπητε καθ' ὅλην σας τὴν ζωήν! ἀνέκραξε. Θέέ μου! ποία χαρά ὅτι σᾶς τὸ ἀναγγέλλω! Καὶ πόσον θὰ ἤναι εύτυχης μεθ' ὑμῶν ἡ φιλτάτη μου.

Καὶ γελῶσα δάμα καὶ κλαίουσα ἀφηγήθη τῷ Ἀλέργοτῷ τὸν ἀκριτομυθίαν αύτῆς, τὴν λιποθυμίαν τῆς Θηρεσίας, τὴν κατόπιν ὑπὲρ τῶν ώρων διαδρέπανην ἐξομολόγησιν αὐτῆς πρὸς τὴν ἡγουμένην καὶ πῶς αὐτὴ καλέσασα τὴν Ἱρλανδήν, πῆτις ἀνηδύχει ὥστε θαυμάτου, εἶπεν οὐκὶ ἄνευ ταραχῆς τινος·

— Ἀναθαρρήσατε, καλή μου μίστρες Κράου· πᾶς κίνδυνος παρῆλθεν· ἀλλ' ἔχω λόγον νὰ φρονῶ ὅτι ἡ

δεσποινίς δὲν θὰ μείνῃ πλέον δόκιμος. Σᾶς παρακαλῶ μόνον, μὴ εἰπῆτε ἐπὶ τοῦ παρόντος τίποτε μήτε εἰς αὐτήν, μήτε εἰς ἄλλον τινά.

Καὶ ἐπὶ τούτοις ἡ Κάθλειν προσέθηκεν.

— Υπίκουσα . . . κατὰ τὸ ὑμισυ, διότι οὐδὲν εἶπον εἰς τὴν φιλτάτην κόρην, ἵτις ἄλλως φαίνεται κατάκοπος. "Αγα ἐκοιμήθη, ἥλθον ἐδῶ.

— Θεέ μου! ἀνέκραζεν ὅλος τρέμων ὁ Σενάκ, ἐνδυμάζον ὅτι ἔχετε τι πλέον νά μοι ἀναγγείλητε; Πώς νά ἔξηγήσω;

— Κύριε, υπέλαβεν ἡ χρονιτή γυννή, οὐδὲν ἔξηγῶ, διότι δὲν ἔννοιω πλειότερον ὑμῶν. "Αλλὰ κρούσθατε αὐτοῖς τὴν θύραν τοῦ ἐντευκτηρίου, θὺ ἐκπλαγῶ δὲ τὰ μέγιστα ἐάν δὲν σᾶς ἀνοιγῇ.

Η ἀγγελθεῖδα τελετὴ ἀνεβλήθη ἐπὶ τινας ἑβδομάδας ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἔθεαθη ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς λεωφόρου Κλέβερ ή Θηρεσία δὲ Κιλλιάν ἐν τῇ λευκῇ μεταξωτῇ ἐσθῆτι, ἥν τόδους κακῶς ἐδοκίμασεν ἡ μιστρες Κράου τῇ 23 δεκεμβρίου. Τὸ μυστήριον ἐτελέσθη· αἱώνιοι ἀπηγγέλθησαν ἐπαγγείλαις ἡ χειρὶ χρυσοστολίστου λεράρχου ἔδωκε τὴν εὐλογίαν, ἔνεργαι φωναὶ ἔτονισαν τὰ ιερὰ ἄσματα. Η παρθένος ἐγείρεται ὑπερυθρός ἐν τῇ καλλονῇ αὐτῆς καὶ ἀποχωρεῖ τοῦ θυσιαστηρίου, ἀλλ' οὐχὶ πλέον ὅπως ἐγκλεισθῇ ἐν τῇ μονῇ· ἡ ξανθόχρυσος αὐτῆς κόμη δὲν θ' ἀποκοπῇ πλέον· ὁ ἀγύρος, ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ὅποιον στοιχίζεται ἡ χειρὶ αὐτῆς, διὰ τοῦ αἷματος αὐτοῦ θὺ ὑπερασπισθῇ καὶ παντὸς καὶ μίαν ἔτι τοίχα τῶν χρυσῶν αὐτῆς πλοκάμων.

Ο δίφρος, πλήρως ἀνθέων, ἀναμένει αὐτοὺς πυρὶ τῆς θύρας ὑπὸ τοὺς τοίχους ἐκείνους, οὓς ὁ Σενάκ τοδικις ἐμέτρησε στιγμὸς τὴν δῆμον καὶ τὴν ἀπελπισίαν ἐν τῇ καρδιᾳ ἔχων, ὑποψιθυρίζων ἐν ὄνομα, τὸ ὄνομα ὅπερ τελευταῖον τὰ χεῖλα αὐτοῦ θ' ἀπαγγείλωσι.

Τὸ δῆμα φέρει αὐτοὺς ταχέως εἰς τὸ μέγαρον Κιλ-

λιάν. Ἔκεῖ ἡ μιστρες Κράου περιμένει αὐτοὺς ισταμένη ἐπὶ τοῦ οὔδου τῆς οἰκίας, ἵτις θὰ ἴδη αὐτοὺς ἀγαπομένους, θὰ ἴδη αὐτὴν ἀποθνήσκουσαν, ώς τῇ υπερέχθησαν.

— Εὔχομαι μακρὰ καὶ εὐδαίμονα ἔτη εἰς τοὺς κυρίους μου! ψελλίζει δακρυχέουσα Κάθλειν ἡ διορατική.

Καὶ ἡ κόμησσα δὲ Σενάκ εἰσέρχεται στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου αὐτῆς εἰς τὸν οἴκον, ἐν φέγγνηθι. Τυποστενάζει ἀνυποχώραστα ἔτι ἐπὶ τῇ μεγιστῇ ταύτῃ εὐτυχίᾳ, ἥν δίδει εἰς αὐτὴν ἐν ἀνθρώπινον πλάσμα.

— Τοῦτο λοιπὸν πήθελες, Θεέ μου!

‘Ανέρχεται βραδέως τὰς βαθύιδας βασιλικῶς αὐτὰς σαρδόνουσα διὰ τῶν κραστέων τῆς λειτκῆς αὐτῆς ἐσθῆτος. Ἐπὶ τοῦ καταμέστου ἀγθέων βάθους ζωταῖς ὡς ἄλλοτε προσθέλεται τὴν πανοπλίαν· ἡ μικρὰ χειρί, ἐν ἥ λάμπει ὁ διώρος καινουργής δακτύλιος, ἐπιχαίνει τὴν σιδηρᾶν χειρίδα τοῦ πανόπλου φύλακος.

‘Αλλ' ὁ σύνγυρος, ἀνυπόμονος, προσέλκει ὑρέμα τὴν νεαρὰν γυναικά. Τὰ χεῖλα αὐτῶν δὲν ἀντίλλαξαν ἔτι τὰ πρωτόλεια τοῦ ἀμπτοῦ τῶν ἐν τῇ ἀνθίσει αὐτῶν φιλημάτων· ἐκεῖ, ἐν τῇ μονῇ, τοσοῦτον ἐγγὺς τῆς θέσεως, ἐν ἥ ἡ δόκιμος ἐπὶ μάρρον προσπυκάθη, ἢτοι τοῦτο δυνατόν;

Τυπὸ τὴν περικεφαλαίαν αὐτοῦ «ὁ ἱππότης» φαίνεται θλιβερῷ ὅμματι παρακολουθῶν αὐτοὺς ὥσει ἐγγινωσκεν ὅτι οὐδέποτε πλέον ὑπὸ τὸν στιλπνὸν θώρακα θὰ πάλλῃ ἡ καρδια ἐνὸς Κιλλιάν, ὥσει ἔβλεπε ζυλοτύπως τὴν δέσποιναν αὐτοῦ, τὴν ἄλλοτε παιδίον, τρέμουσαν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἄλλου ἐκείνου ἱπποτοῦ, δῆτις αὐτὴν κατέκτησε, καὶ δῆτις ψιθυρίζει γονυκλιτής·

— Θηρεσία! χαρά μου, εὐδαιμονία μου, ζωή μου, ἀγάπη μου! . . . Πόσον δὲ λατρεύω!

Τ Ε Λ Ο Σ.